

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 847/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	B. F.	w dniu 5 stycznia 2019 roku w Ś. na Drogowej Trasie Średnicowej prowadząc samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...), nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zachował	

należytej ostrożności i nienależycie obserwował przedpole jazdy, w wyniku czego najechał na unieruchomiony pojazd marki R. (...) o nr rej. (...) i znajdującego się przy nim A. P. powodując nieumyślnie wypadek, w którym A. P. doznał obrażeń ciała w postaci: otarcia naskórka na twarzy, tułowiu, kończynach górnych i dolnych, rany tłuczonej na palcu II prawej ręki, krwi płynnej na sklepieniu prawej półkuli mózgu, rozlanego miernie nasilonego krwotoku podpajęczynówkowego, złamania kręgosłupa na wysokości C6/C7, złamania obojczyka prawego, złamania trzonu łopatki prawej, złamania trzonu mostka, obustronnego wielomiejscowego złamania żeber z rozerwaniem opłucnej ściennej i masywnymi podbiegnięciami krwawymi, podbiegnięć krwawych wnęk płuc i szczelin międzypłatowych, rozerwania mięszu płuca prawego, niedodmy obu płuc, rozerwania worka osierdziowego i prawego przedsionka serca, oderwania aorty piersiowej w łuku, złamania kości przedramienia lewego, rozerwania obu stawów krzyżowo-biodrowych, oderwania kości guzicznej od krzyżowej, rozerwania spojenia łonowego,

		rozfragmentowania wątroby, krwiaka podtorebkowego śledziony, rozerwania nerki prawej, złamania kości podudzia lewego w okolicy stawu skokowego, i którego następstwem była śmierć pokrzywdzonego, tj przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
1. Ocena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów			

(dowody, które są uznane za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	B. F.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżony będąc zobowiązany do prawidłowego obserwowania przedpola jazdy nie dopełnił tego obowiązku w sposób nieumyślny nieumyślnie powodując wypadek , w którym inna osoba doznała opisanych wyrokami obrażeń ,w następstwie których zmarła			
#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		

Zwięzłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
B. F.	1	1,2,3,4	Wymierzona uwzględnia kara stopień

naruszenia reguł ostrożności, działanie nieumyślne oskarżonego, jego postawę po zdarzeniu, wyniki mediacji, przyczynienie się pokrzywdzonego wskutek nie dopełnienia obowiązku przesunięcia pojazdu po awarii, uprzednią niekaralność oskarżonego, dążenie do pojednania z następcami pokrzywdzonego, realna skrucha i żal, co wpłynęło na wymiar kary, jej warunkowe zawieszenie, brak orzekania zakazu prowadzenia pojazdów, obowiązek informowania sądu jest najmniej dolegliwym obowiązkiem z kategorii obligatoryjnych do orzeczenia obowiązków opisanych art. 72 k.k.

W zakresie wysokości zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę w pierwszej kolejności wyniki mediacji przeprowadzonej między oskarżonym a osobami, które wstąpiły w prawa pokrzywdzonego, uznając w zakresie dzieci ustaloną sumę za zasadną, Sąd jedynie podwyższył wysokość zadośćuczynienia na rzecz B.P., za taką decyzją legła bezpośrednia obserwacja stanu pokrzywdzonej w ponad rok po zdarzeniu. Zadośćuczynienie wymaga miarkowania krzywdy doznanej przez pokrzywdzonego, W niniejszej sprawie podstawę zasądzenia

zadośćuczynienia na rzecz pokrzywdzonych żony, córki i pasierba zmarłego pokrzywdzonego stanowił więc przepis art. 446 § 4 kc, w myśl którego Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny osoby zmarłej w wyniku czynu niedozwolonego odpowiednią sumę pieniędzy tytułem finansowego zadośćuczynienia za doznaną przez nich krzywdę, przy czym jak wskazuje się w judykaturze, zadośćuczynienie to ma rekompensować cierpienia związane z naruszeniem prawa do życia w rodzinie, poczucie osamotnienia oraz ból spowodowany utratą osoby najbliższej (zob. np.: wyrok SA w Szczecinie z dnia 29 maja 2018 roku, sygn. akt I ACa 17/18). Wskazać należy, że zgodnie z przepisami K.p.k. pasierb należy także do kręgu osób najbliższych. Zaznaczyć przy tym należy, że jak przyjmuje się w orzecznictwie, na rozmiar krzywdy, o której mowa w art. 446 § 4 kc mają wpływ przede wszystkim: wstrząs psychiczny i cierpienia moralne wywołane śmiercią osoby bliskiej, poczucie osamotnienia i pustki po jej śmierci, rodzaj i intensywność więzi łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, rola w

rodzynie pełniona przez osobę zmarłą, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem śmierci osoby bliskiej, wiek pokrzywdzonego i jego zdolność do zaakceptowania nowej rzeczywistości i odnalezienia się w niej (zob.: wyrok SA w Poznaniu z dnia 7 stycznia 2014 roku, sygn. akt I ACa 1093/13). Oczywistym jest przy tym, że trudno jest ocenić krzywdę doznaną w wyniku śmierci bliskiej osoby, a tym bardziej wyrazić tę krzywdę w formie pieniężnej. Obiektywnie rzecz biorąc nie ulega jednak wątpliwości, że z uwagi na rodzaj i siłę wzajemnych więzi krzywda wywołana śmiercią współmałżonka, rodzica (a takim był i , choć nie formalnie, dla R. A.) należy do najbardziej dotkliwych. Zadośćuczynienie, o którym mowa w art. 46 § 1 kk w zw. z art. 446 § 4 kc aktualnie nie jest już środkiem karnym, lecz kompensacyjnym, wobec czego jego głównym celem jest wyrównanie krzywdy doznanej przez członków najbliższej rodziny zmarłego pokrzywdzonego, a zatem co do zasady ani sytuacja materialno-osobista czy też możliwości zarobkowe oskarżonego, ani też sytuacja społeczno-gospodarcza (stopa życiowa społeczeństwa)

nie powinny być brane pod uwagę przy miarkowaniu wysokości tegoż zadośćuczynienia. Jak podkreśla się w judykaturze (zob. np.: wyrok SA w Szczecinie z dnia 29 maja 2018 roku, sygn. akt I ACa 17/18), przepis art. 446 § 4 kc przyznaje pokrzywdzonemu roszczenie o odpowiednie zadośćuczynienie w przypadku zawinionego naruszenia dóbr osobistych, przy czym norma ta pozostawia Sądowi orzekającemu o wysokości zadośćuczynienia niezbędną swobodę jurysdykcją pozwalającą na adekwatne do okoliczności sprawy uwzględnienie w orzeczeniu wszystkich istotnych (udowodnionych) przesłanek rzutujących na rozmiary krzywdy. Obowiązkiem Sądu jest więc ustalenie wysokości zadośćuczynienia w taki sposób, by zachować jego funkcję kompensacyjną przy uwzględnieniu ad casum całokształtu istotnych okoliczności faktycznych – tak, by świadczenie to nie miało jedynie znaczenia symbolicznego, ale, nie będąc odszkodowaniem, posiadało odczuwalną wartość majątkową (zob. też. np.: wyrok SN z dnia 11 kwietnia 2006 roku, sygn. akt I CSK 159/05; wyrok SN z dnia 16 kwietnia

2002 roku, sygn. akt V CKN 1010/00; wyrok SN z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt IV CSK 221/11; wyrok SN z dnia 6 lutego 2015 roku, sygn. akt II CSK 334/14; wyrok SN z dnia 20 sierpnia 2015 roku, sygn. akt II CSK 595/14). Świadczenie to ma więc zmierzać do kompensacji doznanej krzywdy, która to kompensacja co do zasady rozumiana jest z jednej strony jako złagodzenie cierpienia wywołanego śmiercią osoby bliskiej, a z drugiej – pomoc osobie pokrzywdzonej w dostosowaniu się do zmienionej w związku z tym rzeczywistości. Tym samym zadośćuczynienie musi być zawsze relatywizowane do okoliczności konkretnej sprawy, przy czym na jego wysokość winny mieć wpływ zarówno okoliczności dotyczące przebiegu samego zdarzenia sprawczego (np. intensywność winy sprawcy, wiek zmarłego członka rodziny), jak i całokształt negatywnych następstw dla osoby najbliższej zmarłego pokrzywdzonego – zarówno w sferze psychicznej bądź emocjonalnej (dramatyzm doznań osoby bliskiej, poczucie osamotnienia, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny, wywołany śmiercią osoby najbliższej, rodzaj i intensywność więzi

łączącej pokrzywdzonego ze zmarłym, wystąpienie zaburzeń będących skutkiem tego odejścia np. nerwicy, depresji), jak i w innych sferach, związane z utratą osoby bliskiej, a dotyczące zniweczenia wspólnych planów życiowych (rola w rodzinie pełniona przez osobę zmarłą, stopień i zdolność zaakceptowania przez pokrzywdzonego nowej rzeczywistości, leczenie doznanej traumy, wiek pokrzywdzonego). Z tych też względów zasadnicze znaczenie dla określenia odpowiedniego wymiaru zadośćuczynienia winno mieć określenie rozmiarów krzywdy rozumianej w nauce i orzecznictwie jako szkoda niemajątkowa, relatywizowanej do rozmiarów cierpienia (ból, poczucia straty), jednakże do określenia krzywdy jako ujemnych następstw psychicznych zdarzenia rodzącego odpowiedzialność odszkodowawczą należy też stosować normę art. 361 § 1 kc, zgodnie z którą osoba odpowiedzialna za naprawienie szkody niematerialnej odpowiada wyłącznie za normalne następstwa swojego czynu, wobec czego dla prawidłowego ustalenia wysokości należnego zadośćuczynienia konieczne jest również ustalenie czy wykazywane przez bliskich zmarłego

pokrzywdzonego następstwa jego śmierci mogą być uznane za adekwatne w rozumieniu art. 361 § 1 kc dla zdarzenia sprawczego. Zważywszy zatem na to, że w świetle rozmiaru krzywd doznanych przez osoby wstępujące w prawa pokrzywdzonego w bezpośrednim związku z tragiczną śmiercią ich - odpowiednio - męża, ojca ojczyma, z którym były bardzo związane, pozostawały w częstych kontaktach i bliskiej relacji kwoty zasądzone przez Sąd nie mogą być uznane za wygórowane. W szczególności jeszcze raz podkreślić należy, że Sąd wziął pod uwagę wyniki mediacji i ugody pomiędzy stronami, a jedynie mając okazję na sali rozpraw bezpośrednio obserwować B.P. , jej – po roku od zdarzenia – bardzo zły stan psychiczny, fakt, że z trudnością składała zeznania, płakała, a Sąd nie odniósł wrażenia, by były to uczucia udawane, lecz, że pokrzywdzona na nowo przeżywała stratę, rozpamiętywała ostatnie chwile z mężem, nadal nie pogodziła się z tą stratą – uznał , że kwota wyższa niż ustalona będzie kwotą zasadną. Równocześnie kwota ta wskazana przez Sąd nie jest kwotą rażąco wyższą od ustalonej przez strony, nie jest też kwotą wygórowaną mając na względzie doznana przez pokrzywdzoną stratę

			oraz trudną sytuację, w jakiej się obecnie znalazła rodzina , pozbawiona opieki męża i ojca, jak i pomocy psychicznej, bliskości , wsparcia tej osoby, ale także jego wsparcia finansowego
1.1Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
1.Koszty procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
7	Sąd obciążył oskarżonego kosztami postępowania uznając, że jest osobą względnie zdrową, w sile wieku, prowadzącą		

działalność gospodarczą i z tego tytułu uzyskując znaczne dochody, które umożliwią mu realizację obowiązku pokrycia kosztów procesu. Sąd stoi na stanowisku, że co do zasady oskarżony w przypadku skazania powinien ponosić koszty procesu, gdyż stanowią one skutek jego naganego i bezprawnego zachowania skutkującego koniecznością rozstrzygnięcia przez organy państwa, w przeciwnym wypadku koszty procesu ponosiłoby społeczeństwo. W niniejszej sprawie brak podstaw do uznania, że społeczeństwo winno ponieść koszty procesu. Oskarżony jest osobą posiadającą znaczne możliwości zarobkowe, deklaruje dochody na poziomie 7000 złotych, posiada dobry zawód, o którym wiadomo powszechnie, że obecnie jest dobrze płatny i daje szereg możliwości zarobkowych. Sąd dostrzega, że koszty niniejszego procesu z racji licznych opinii w nim zasięgniętych, konieczności holowania i zabezpieczenia pojazdów, w mniejszym zakresie koszty mediacji, doręczeń i opłat za karty karne – są znaczne, jednak nie są niemożliwe do uiszczenia przez oskarżonego i nie przekraczają jego możliwości majątkowych i zarobkowych, podobnie jak oskarżony jest w

	<p> stanie uiścić opłatę sądową wynikającą z wymiaru wymierzonej kary Na wydatki Skarbu Państwa złożyły się wydatki postępowania przygotowawczego w kwocie 12293,03 złotego (obejmujące koszty opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego, toksykologii, informatyki,mechanoskopii (w łącznej kwocie 11473,38 zł k. 144,169,203,204,241,280), holowania i przechowywania na parkingu pojazdu, (285,36zł) oględzin i sekcji zwłok (484,29 zł), karty karnej i doręczeń (50 zł) oraz postępowania sądowego : koszty doręczeń (20 zł), mediacji (140,00 zł), karty karnej (30 zł) </p>
1.1Podpis	